

EL MIRALL TERRORÍFIC

Hi havia una vegada una noia que es deia Sònia. Era una nena molt popular a les xarxes socials, per les seves experimentacions perilloses.

Un dia va fer l'experiment de posar un mirall trencat a terra i després hi va posar sang. Després, de sobte, es van començar a enganxar totes les peces del mirall, i després d'uns minuts, el mirall estava com nou. La Sònia tenia tanta por que es va adormir.

El dia següent la Sònia no recordava res del que havia passat el darrer dia i va pensar que potser algú li havia regalat un mirall, però quan va anar al lavabo li va quedar la sang glaçada. Al mirall amb sang hi posava:

**Quan no hi hagi més espai a l'infern, els morts caminarem sobre la terra,
PREPARA'T SÒNIA!!!**

Després de llegir aquest missatge la pobra Sònia es va desmaiar de la por. Quan es va despertar, va veure que el missatge ja no hi era i va pensar que potser és que estava somiant. Després de pocs minuts, la Sònia es va fer una foto, però quan va veure la fotografia que va fer, va veure un dràcula i per això immediatament va intentar trencar el mirall, però va desaparèixer per sempre. Tot estava normal com si Sònia mai hagués existit.

PERÒ QUI SAP QUI SERÀ LA SEGÜENT VÍCTIMA DE MIRALL TERRORÍFIC...

Ravneer Kaur, 1r ESO C

Las noches de Londres

Cuenta la leyenda que en el siglo XVII, en Londres en los callejones oscuros ocurrían sucesos extraños.

Dos candeleros de la época iban por las calles oscuras poniendo luz para espantar a los demonios/espíritus con la luz sagrada.

Un día, los dos candeleros vieron o escucharon unos gritos muy extraños.

-Jack ¿has escuchado eso?- Dijo muy asustado Saimon.

-Sí Saimon, lo he escuchado ¿quién crees que ha emitido esos gritos de agonía?- preguntó Jack con voz insegura.

Los dos candeleros siguieron su largo camino, pero sabían que era noche había muerto alguien.

Más tarde, en su ruta encontraron a una muchacha con la cabeza retorcida y una expresión de dolor. Jack no se inmutó por el cuerpo sin vida de la muchacha, por el contrario, Saimon se horrorizó.

-Jack ¿cómo no te sorprende que esta pobre chica la hayan matado tan horriblemente?- dijo llorando Saimon.

-No, Saimon, no me sorprende- respondió siguiendo su camino hacia la oscuridad Jack.

-¿Por qué no te sorprende?- dijo extrañado Saimon.

En la oscuridad se vislumbraron dos ojos de color carmesí como la sangre

-Porque soy un alma que lleva recorriendo estas calles durante más de cien años y tengo que matar a la gente para poder sobrevivir y tú eres el siguiente.- dijo Jack con voz tenebrosa.

Desde entonces se puede ver de noche, por las oscuras calles una roja llama solitaria.

L'arc de Sant Martí

Va ser a casa seva, o més ben dit, a la seva gegant mansió on es va fer la festa. L'espai estava format per set sales de diferents colors. Amb els convidats de la festa tenyits del color que se'ls va seleccionar a la carta de la invitació. A mi se'm va assignar anar-hi de verd.

Hi havia la primera sala, la vermella. Aquesta estava decorada tota d'un vermell pur. Les estovalles de les taules vermelles, la paret vermella i les finestres i vitralls de color vermell, de manera que la llum que entrava donava com a resultat aquest color. Cada sala anava acompanyada d'una banda de música i menjar diferent. Així eren totes les sales, la vermella, la groga, la blava, la taronja, la violeta, la verda i la negra, l'última de les set.

La festa va començar. Els convidats entraven per la porta d'entrada i buscaven la sala que fes joc amb la seva roba. Semblava un arc de Sant Martí. Excepte que no veia a ningú que anés de negre, però no li vaig donar importància... Les bandes de música feien sonar els seus instruments, la gent ballava i tothom es divertia. M'ho estava passant bastant bé, tot i que no coneixia a ningú, però igualment ballava i conversava una mica amb la gent.

Així va ser durant moltes hores, no hi havia rellotge, de manera que no tenia controlada la noció del temps. Em vaig cansar i em vaig asseure a una taula solitària al costat de la porta que separa l'habitació verda de la negra. Era una porta bastant gran i decorada amb dibuixos i símbols estranys. Aquella porta em cridava l'atenció.

Després d'uns minuts assegut, vaig decidir obrir aquella porta. Era tot negre, negríssim. La llum amb dificultat entrava a la sala. No hi havia gent, tampoc cap orquestra. Era depriment. Però més que depriment, em donava males vibracions, com si en aquella sala hagués passat alguna cosa. Em vaig espantar molt i vaig tancar ràpidament la porta.

Vaig voler reincorporar-me a la festa, però no em treia la imatge d'aquella habitació del meu cap. L'alcohol em va arreglar aquest problema i la festa va seguir.

Vaig continuar divertint-me i ballant durant unes quantes hores. Em vaig asseure un altre cop, ara més cansat que abans. Em vaig asseure a la mateixa taula verda d'abans. I llavors tothom va callar. La llum es va atenuar, igual que tots els colors de les sales. Ara el verd tan alegre és un verd fosc i trist. Les portes que connectaven les sales es van obrir i es van poder veure els grups de persones tenyits dels diferents colors. Entre tota la gent destacava una persona. Un home vestit d'un negre que feia por. Acabava d'aparèixer a la mansió. Va caminar per les sales tornant-les més fosques encara. Venia cap a l'última de les habitacions. Ens vam mirar a la cara, tot i que ell no en tenia. Em vaig gelar. La porta de l'obscura habitació es va obrir i l'home va entrar.

Vaig sentir una olor de cremat. La mansió s'estava cremant! Es va cremar la primera habitació i la gent de vermell va córrer cap a la següent sala, la groga, i així fins que la meua sala es va omplir de gent de tots els colors. El foc va començar a cremar l'habitació verda i vam haver d'entrar a l'última habitació, la negra. Tothom va escapar de la sala verda i va entrar a la negra. Jo vaig ser l'últim en entrar, però quan vaig arribar a dins, només vaig trobar l'home de negre.

Em va mirar una altra vegada i va caminar cap a mi. Vaig fugir corrents d'aquella habitació. La porta es va obrir davant meu i em vaig adonar que la següent sala, que antigament era verda, ara era negra. Vaig córrer cap a la següent, negra. Vaig córrer i córrer entrant i sortint d'habitacions obscures. L'home apareixia en totes les sales mirant-me. Així com gent morta amb vestits de colors flotant en l'aire. Cada cop apareixia més gent destrossada, flotant. Fins que ja no em podia moure per culpa dels cossos flotants. Em vaig tirar a terra i vaig veure l'home de negre a sobre meu. Una cara horrorosa va sortir del buit negre que tenia l'home i em va mirar.

Ja no recordo res més.

Sótano

Cuando era pequeño, mi madre siempre me decía: "Nunca abras la puerta del sótano".
Pues creo que ya no queda comida allí abajo, por qué dejó de gritar hace tiempo.

Aysha Romina Gawlinski 3r ESO

La Nena

ELABORA TU MICRORELATO de terror, que podrás presentar en el concurso de narraciones de Halloween.

Título relato: LA NENA

Nombre: Zulekha Butt Zia

Curso: 4r C

Características de un microrelato de terror:

Ha de ser breve. Debes concentrar toda la acción en uno o dos párrafos. El planteamiento, nudo y desenlace tienen que quedar claros para el lector. Vigila la ortografía.

Estoy de conuro, cuidando de una niña de 5 años aunque ella siempre me recalca que tiene 5 años y medio y ella le "ella" es su muñeca, esa muñeca está un poco podrida pero Erika dice que a ella no le gusta que le digan eso porque se enfada y hace daño, me lo decía tantas veces que me enfade, cogí la muñeca y la lancé contra la pared, me giré a Erika que empezó a llorar, yo le dije que no pasaba nada porque era un juguete, le empecé a reprochar cuando ella abrió mucho los ojos, me dijo que me callara, me dijo que no le haga daño, le pregunté del porque decía eso, hasta que me fijé que no me miraba a mí, sino detrás de mí, al girarme lo único que logré ver fue a una adolescente pálida con dos trenzas, igualita a la muñeca, con una sonrisa antes de ver todo negro.

EL MONSTRUO DEBAJO LA CAMA

Hay gente que dice que los niños ven la realidad que nosotros los adultos no vemos. Los médicos dicen que es una etapa completamente normal en el desarrollo de un niño, que solo son imaginaciones, ¿Pero a quién debería creer? A un adulto estudiado o a las súplicas de mi hija que piden que saque al monstruo que se esconde bajo su cama.

Se volvió rutina ir a su habitación cada noche y mirar debajo de la cama, solo para encontrar lo mismo: una pila de juguetes olvidados y polvo. Me decía a mí mismo que todo estaba bien, que solo eran imaginaciones de una niña. Pero conforme pasaban las semanas, la angustia de Camille me afectaba cada vez más. El ambiente en casa se volvía lúgubre, como si una presencia invisible acechara en cada rincón de la casa. Era especialmente incómodo ver su habitación vacía cuando ella se iba a la escuela; algo no estaba bien.

Esa noche, todo cambió.

—Buenas noches, Camille —dije, inclinándome para darle un beso en la frente.

—Adiós, papi —respondió ella.

Me detuve en el marco de la puerta. ¿Adiós? Eso no era lo que solía decir. Normalmente era un “buenas noches”, no una despedida. Una extraña incomodidad se instaló en mi pecho, pero decidí no darle importancia. Camille había estado comportándose de forma rara desde la muerte de su madre. Además, esa noche era el primer aniversario de su fallecimiento. Quizás los dos estábamos emocionalmente agotados.

El aire era pesado, hacía más frío de lo normal y en la oscuridad de mi habitación, sentía que me observaban todo el tiempo, quizá fueran solo paranoias mías... Tomé un cuchillo de la cocina y lo escondí bajo la almohada, solo por si acaso, me hacía sentir más seguro.

Las horas pasaban y yo seguía despierto, los ojos abiertos mirando el lado vacío de la cama donde antes dormía mi mujer. Eran las tres de la madrugada y no había podido conciliar el sueño como en los últimos meses. Y cuando finalmente sentía que mis ojos se iban cerrando poco a poco debido al cansancio, un chillido de terror me despertó de golpe dejándome sentado en la cama. Conocía esa voz; Camille. Salté de la cama con cuchillo en mano y al llegar a la habitación lo vi.

Era una figura alta y esquelética, su piel grisácea se pegaba a los huesos de una manera grotesca, y su rostro, desfigurado, tenía una boca torcida que parecía estarse riendo de mí. Sus ojos, dos pozos de oscuridad infinita, destilaban una furia inhumana. Camille estaba en la esquina de la habitación, paralizada, con los ojos abiertos como platos.

Mi instinto paternal se impuso al miedo. Con el cuchillo temblando en mi mano, me lancé contra esa cosa. Sentí el metal hundirse en algo blando, y la bestia soltó un gruñido agudo, casi inhumano. El sonido era una mezcla entre dolor y burla. Lo apuñalé una y otra vez, cada golpe hundiéndose en la carne del monstruo, que parecía desgarrarse bajo mi furia desatada.

Los gritos de Camille resonaban en mis oídos mientras yo seguía atacando, el cuchillo rasgando piel y hueso. Había sangre por todas partes. Mi mente se nublaba con la adrenalina, con el deseo de protegerla, de acabar con la amenaza que había atormentado nuestras noches durante semanas.

Finalmente, la criatura soltó un alarido y se arrastró hacia la ventana, desapareciendo en la oscuridad de la noche. Mi respiración era agitada, el cuchillo seguía en mi mano ensangrentada, pero lo solté y corrí hacia Camille. La abracé fuerte, tan fuerte que pensé que no la soltaría jamás.

—Todo está bien... —susurré, mi voz quebrada—. Todo está bien, ya no te hará daño.

Pero ella no respondió. Ni siquiera temblaba.

“Noticias de la mañana:

—Un padre asesinó a su hija esta madrugada, los policías encontraron al hombre abrazando el cuerpo sin vida de la pequeña de apenas seis años. Según la autopsia la niña murió de desangramiento debido a las treinta y seis puñaladas que le propinó el padre en el pecho. El culpable jura no ser él quien mató a su hija sino el monstruo que había debajo de su cama. El hombre fue diagnosticado con esquizofrenia y ahora está internado en un manicomio”.

ISABELA MAYORGA MUÑOZ 1r BATX

L'habitació de la casa buida

Un divorci. Així va començar l'any per l'Aina, i des de llavors res ha anat a millor. A la feina no hi acaba d'estar a gust, amb els pares tot són discussions i malentesos, i amb els amics no hi troba el refugi que abans li oferien. Res li acaba de funcionar.

Dimecres, L'Aina es troba al mig del Raval, davant del bar Mendizabal, esperant la Marina, la seva amiga de tota la vida i que s'ha convertit en la seva confident en aquesta mala època. La Marina, com ja és habitual, arriba tard. Quan l'Aina agafa el mòbil per trucar-la, ella apareix amb un somriure d'orella a orella i l'abraça amb tanta força que fa que li costi respirar. Emocionada, li diu que no faci plans per al cap de setmana: se'n van d'escapada rural a una casa al Montseny amb ressenyes magnífiques. L'Aina, dubitativa, acaba acceptant per no escoltar més la seva amiga. No té res a perdre, i potser un canvi d'aires li anirà bé per refer-se.

La setmana passa amb certa normalitat. L'Aina, cada cop més animada, espera amb il·lusió el cap de setmana. Quan arriba divendres, es prepara per marxar. Són les 15:00, ja és hora de recollir les quatre coses que necessita i... cap al Montseny! Està emocionada, però la Marina no arribarà fins a dos quarts. La puntualitat no és el seu fort.

Des del fons del carrer Santa Pau, l'Aina veu el Fiat 500 de la Marina que, en veure-la, comença a tocar el clàxon per avisar que ha arribat i despertat l'atenció dels veïns. L'Aina s'afanya a pujar al cotxe per evitar les males cares dels veïns que ja treuen el cap per la finestra.

Mentre recorren la carretera que s'endinsa al Montseny, l'Aina sense saber massa per què comença a sentir una estranya sensació de nerviosisme, sent que el seu cor s'accelera i nota una pressió al pit. Tot i que el paisatge és preciós, però hi ha alguna cosa en l'aire que la fa sentir intranquil·la. La Marina, entusiasmada, li explica tots els plans que ha organitzat pel cap de setmana, però l'Aina no pot evitar que la seva ment vagi cap a les ombres del bosc que els envolta.

Cap a les 19.00 arriben a la casa, una construcció antiga i acollidora, però amb l'ambient inquietant. La Marina obre la porta, i un vent fred fa que l'Aina quedi una mica endarrerida.

- No passa res, és l'aire del Montseny - diu la Marina amb un somriure.

Però l'Aina no pot evitar sentir que alguna cosa no és del tot correcta. Tot i que dins el seu cap, completament escèptic, hi ha una veu que li diu que no és res, que gaudeixi del cap de setmana.

- Benvingudes! - L'Aina treu el cap rere la Marina i una dona d'uns 50 anys és dins la casa i amb les mans els hi fa senyes perquè entrin cap a dins de la casa.

Teniu l'habitació 12 al 2n pis. Dins l'habitació trobareu tot el que necessiteu i si us fa falta res no dubteu a venir, fins a les 22.00 sempre hi haurà algú a recepció. Recordeu que podeu sopar aquí mateix, tenim un restaurant de cuina catalana i si no a 5 minuts, direcció el poble, teniu l'Ot on també es menja molt bé. L'home del temps ha pronosticat pluges no us recomano anar

massa lluny. - Comentava la mestressa de la casa mentre els apropava una clau antiga, grossa i rovellada amb un clauer on hi havia un número 12 en nombres romans.

L'habitació era petita i fosca, però per elles dues ja els anava bé. L'Aina seguia amb la intranquil·litat a dins, però tot parlant del sopar va aconseguir desviar una mica l'atenció dels seus pensaments i ja se sentia millor.

- Podem anar a sopar a l'Ot. Com ho veus? - comenta l'Aina mentre inspecciona tots els racons de l'habitació
- Just t'anava a dir que jo em quedaria aquí - comentava la Marina - demà hauríem de matinar i si ja som aquí podem anar a dormir l'hora i demà aprofitar bé el dia.
- A mi no m'ha semblat que fos un restaurant massa bo el d'aquí, però també és cert que no tinc massa gana... - Afegeix l'Aina

A la nit, mentre es preparen per sopar a la mateixa casa, en un menjador ple de taules, però buit, una tempesta inesperada es desferma. El soroll del tro fa que ambdues noies se sobresaltin. A mesura que la tempesta avança, el llum de la casa es va apagant i, finalment, es queda a les fosques. Amb un bon grapat de por, decideix que és hora de buscar una llanterna o espelmes, ja que no sembla que ningú estigui en aquella zona de la casa...

Mentre busquen, l'Aina sent un soroll provinent de la planta baixa, com si algú estigués passejant pel passadís.

- Crec que hi ha algú aquí a baix, vaig a mirar si ens pot ajudar - diu l'Aina a la Marina que està remenant tots els calaixos que troba al menjador - PERDONA QUE ENS POTS AJUDAR?

Baixa les escales amb cautela, ja que no veu on posa els peus. Al peu de l'escala, veu una figura difusa que desapareix per una de les habitacions.

- HOLA... - crida l'Aina per intentar captar l'atenció de la persona que ha vist.
- ESTÀS BÉ? - crida la Marina des del menjador

No ho sé, he sentit alguna cosa...- L'Aina, amb el cor a la gola, s'acosta a la porta de l'habitació 1. Quan la Marina apareix al seu darrere i la segueix

- Tia que he sentit un soroll i m'he espantat, anem juntes? - totes dues obren la porta i veuen un llibre antic obert sobre la taula, amb pàgines amuntegades, com si algú hagués estat llegint-lo just abans que elles arribessin.

A l'instant, una onada de fred les envolta. La casa sembla respirar al seu voltant, i una veu es deixa sentir:

- No hauríeu d'haver vingut...

Amb els nervis a flor de pell, totes dues es miren, preguntant-se si això és part de la imaginació o si realment hi ha alguna cosa més, alguna presència que les observa, com si la casa volgués amagar un secret que és millor no descobrir.

Les dues noies es miren amb pànic, però la Marina intenta esvaïr la tensió amb una rialla incòmoda.

- Aina, segur que això és tot un muntatge per donar ambient a la casa. Tota aquesta història de l'habitació de la casa buida... i aquesta veu!—diu la Marina, però els seus ulls també reflecteixen por.
- No ho sé, Marina... tot això em sembla massa real—murmura l'Aina, incapaç de treure's la sensació de fred.

Decideixen tornar a la seva habitació. Però, quan són al passadís, senten una altra vegada aquell xiuxiueig:

Us ho vaig advertir... No hauríeu d'haver vingut...

Espantades, es tanquen a l'habitació, bloquejant la porta amb una cadira. Fora, el vent bufa amb força i la tempesta sembla créixer. De sobte, la llum retorna, però s'adonen que ara hi ha una mena d'inscripció amb pols a la paret davant seu. Llegeix: "L'habitació 12 espera."

La Marina es posa nerviosa, i l'Aina, més confosa que mai, intenta mantenir la calma. Sense dir res, camina cap a la paret i intenta esborrar les paraules amb la mà. Però, en fer-ho és com si poguessin veure un reflex del passat: persones vestides d'època, dansant en un saló antic. Des d'entre ells, una noia, amb un rostre trist i desencaixat, clava la mirada directament en elles.

En aquell instant, totes dues senten una atracció estranya que les fa sortir de l'habitació i caminar, gairebé sense pensar, cap a l'habitació número 1, on havien trobat el llibre.

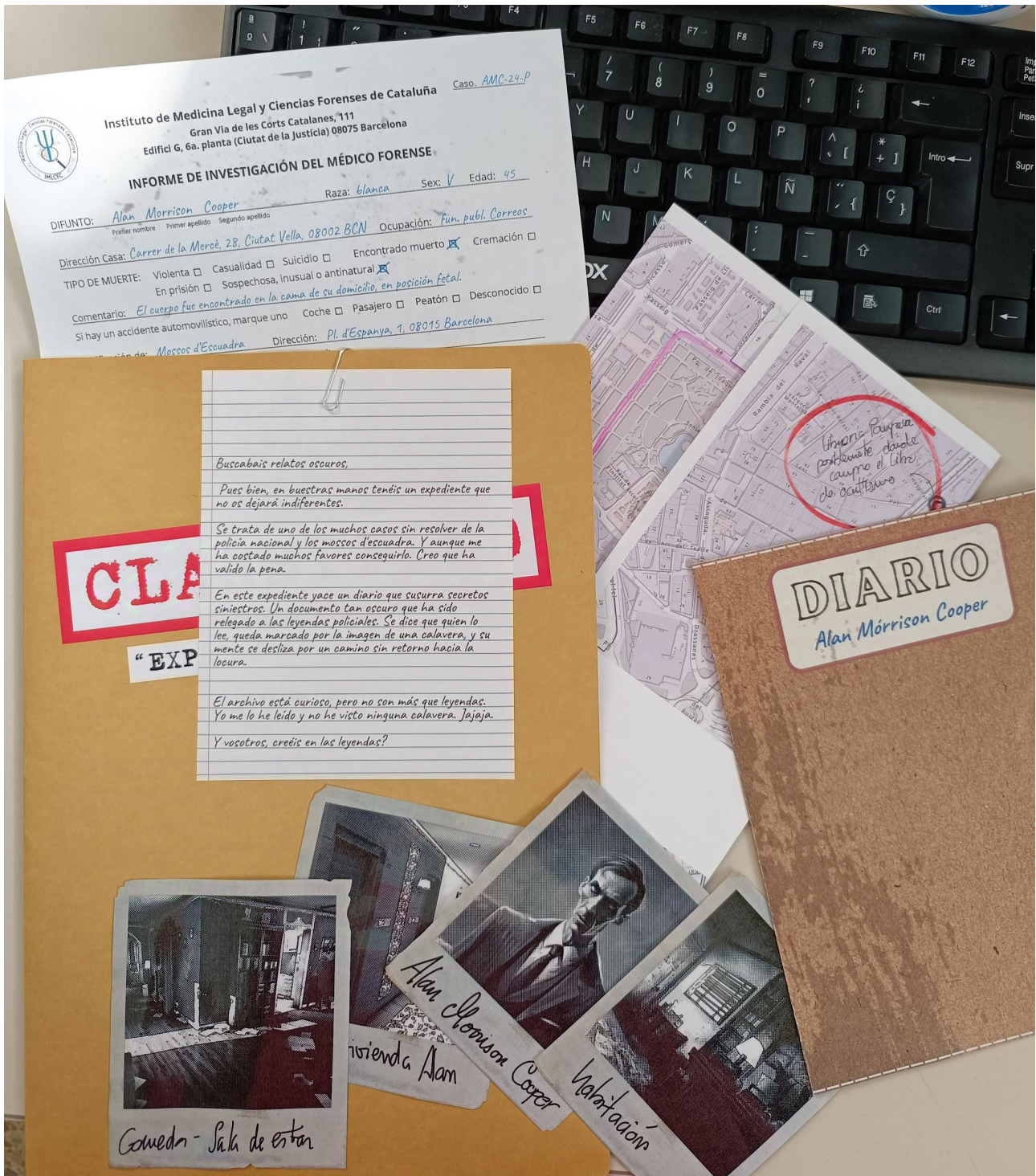
Amb el cor bategant, l'Aina i la Marina entren a l'habitació 1, on el llibre romandria obert. La veu torna a ressonar, més intensa

- Heu vingut per mi... - Ressona dins d'habitació mentre la figura de la noia apareix.
- No podeu quedar-vos aquí—diu, amb un to desesperat.

La Marina i l'Aina es miren i sense pensar-s'ho 2 cops surten com un coet per la porta i són dins del cotxe camí de Barcelona.

Marta Ordi
Professora d'orientació.

El caso Morrison

Família Colomar Molero.
(Míriam, Óscar, Víctor)